

Sygn. akt X P 792/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: -----

Protokolant: Dominika Otmar

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r we Wrocławiu

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...) spółka jawna J. L. w R.

o wynagrodzenie za pracę

I. zasądza od strony pozwanej (...) spółka jawna J. L. w R. na rzecz powoda W. S. kwotę 7.289,38 zł (siedem tysięcy dwieście osiemdziesiąt dziewięć złotych 38/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 1.169,38 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 3.060,00 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 3.060,00 zł od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) spółka jawna J. L. w R. na rzecz powoda W. S. ustawowe odsetki od kwoty 426,62 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia 8 lipca 2014 r.

III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.060,00 zł;

IV. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa;

V. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.064,62 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 386 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód były zwolniony z mocy ustawy.

VI. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód W. S. wniósł powództwo przeciwko (...) spółka jawna z siedzibą w R. o zapłatę kwoty 7 716,00 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1 596,00 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r.,

- 3 060,00 zł od dnia 11 października 2013 r.,

- 3 060,00 zł od dnia 11 listopada 2013 r.

do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego od pozwanego.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 01 marca 2013 r. na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty do spraw logistyki i dystrybucji w pełnym wymiarze czasu pracy z miesięcznym wynagrodzeniem 3 060,00 zł. Powód wskazał, że świadczył w pracę w godzinach od 08.00 do 16.00 od poniedziałku do piątku. Powód zaznaczył, że z dniem 21 września 2013 r. strona pozwana rozwiązała z nim umowę o pracę bez wskazania przyczyn wypowiedzenia przez doręczenie świadectwa pracy. Powód podniósł, że nie otrzymał od strony pozwanej wynagrodzenia za pracę za miesiąc lipiec, wrzesień i październik 2013 r.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 23 czerwca 2014 r. w całości uwzględniono żądania powoda.

Na skutek prawidłowo wniesionego sprzeciwu nakaz zapłaty utracił swoją moc.

W sprzeciwie strona pozwana (...) spółka jawna z siedzibą w R. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała na brak podstaw faktycznych i prawnych roszczenia powoda albowiem brak jest jakichkolwiek przeterminowanych należności pozwanego względem powoda, a nadto brak jest dowodów, iż strony ustaliły odmienną wysokość wynagrodzenia niż wskazaną w umowie o pracę. Nadto strona pozwana zaznaczyła, że powód był zatrudniony w wymiarze pracy ¼ oraz, iż przebywał na urlopie bezpłatnych na dzień rozwiązania stosunku pracy, a także iż nie przepracował okresu 6 miesięcy uprawniającego do 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Strona pozwana wskazała, iż powód z tytułu wynagrodzenia za pracę otrzymywał 400,00 zł miesięcznie. Jednocześnie strona pozwana wskazała, iż w okresie od 17 lipca do 30 sierpnia 2013 r. powód przebywał na urlopie bezpłatnym, a tym samym okres ten nie był wliczany do okresu zatrudnienia, a okres wypowiedzenia wynosił 1 miesiąc. Nadto strona pozwana zaznaczyła, że pracownik nie może wywodzić roszczenia o podwyższenie wynagrodzenia za pracę poza żądaniem jego wyrównania do poziomu wynagrodzenia minimalnego.

Pismem z dnia 28 lipca 2014 r. (data prezentaty) powód cofnął powództwo co do kwoty 426, 62 zł z uwagi na zapłatę przez pozwanego i sprecyzował żądanie wskazując, iż żąda kwoty 7 289, 38 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1 169, 38 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r.,

- 3 060,00 zł od dnia 11 października 2013 r.,

- 3 060,00 zł od dnia 11 listopada 2013 r.

do dnia zapłaty oraz o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 426, 62 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia 8 lipca 2014 r. Jednocześnie powód zaprzeczył, iż pracował u strony pozwanej na ¼ etatu gdyż przy stanowisku jakim zajmował powód nie opłacalnym byłaby praca w takim wymiarze. Powód wskazał również, iż nie przedstawiono mu nigdy do podpisania umowy o pracę oraz iż nie zawarto z nim porozumienia co do rozwiązania umowy o pracę. Ponadto powód zaprzeczył, iż przepracował u pozwanego krócej niż 6 miesięcy gdyż był wcześniej zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę z dnia 01 lipca 2005 r. i umowy o pracę z dnia 01 października 2007 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem działalności (...) spółka jawna z siedzibą w R. jest produkcja samochodowych instalacji gazowym obejmująca usługi zakładania instalacji i urządzeń gazowych, sprzedaży detalicznych paliw gazowych.

Spółka prowadzi działalność gospodarczą od 22 sierpnia 2001 r. i powstała w wyniku przekształcenia spółki cywilnej.

Dowód: odpis z KRS k. 11-15, 148-150

Powód W. S. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą we W. w okresie od dnia 17 stycznia 2006 r. do dnia 28 lutego 2013 r.

W okresie prowadzenia działalności gospodarczej powód współpracował ze (...) A. sp. zo.o. w R. w oparciu o umowy cywilnoprawne w ramach których wykonywał czynności przedstawicielem handlowego z zakresu sprzedaży produktów strony umowy.

Powód był zatrudniony na podstawie umowy o pracę u strony pozwanej w okresie od 1 marca 2005 r. do 31 grudnia 2005 r., następnie od 1 października 2007 r. do 29 lutego 2008 r., przy czym w okresie od 1 października 2007 r. do 29 lutego 2008 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, zgodnie z którą powód zajmował stanowisko specjalisty do spraw logistyki z miesięcznym wynagrodzeniem 2 950,00 zł.

Dowody: wypis z CEIDG k. 16, wnioski o wpis do CEIDG k. 17-19, umowa nr(...) k. 21-26, umowa nr (...) k. 27-32, umowa o pracę z dn. 01.10.2007 r. k. 33, informacja z ZUS odnośnie potwierdzenia okresu ubezpieczenia powoda k. 178-180

Po zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez powoda w dniu 28 lutego 2013 r. powód odbył rozmowę ze (...) spółka jawna z siedzibą w R., w następstwie której strony doszło do ustnego porozumienia w przedmiocie zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty do spraw logistyki i dystrybucji u strony pozwanej od dnia 1 marca 2013 r.

Powód rozpoczął świadczenie pracy na rzecz powoda w dniu 01 marca 2013 r. wykonując ją od poniedziałku do piątku w godzinach od 08.00 do 16.00 w siedzibie pozwanej spółki.

Powód wykonywał czynności polegające na przygotowaniu i realizacji zamówień oraz dostaw produktów niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania firmy, nadzoru nad ruchem towarowym w firmie, obsługą zwrotów towaru, opieki nad hurtowniami regionalnymi w zakresie ruchu towarowego, wykonywał także inne polecenie jak pakowanie towaru do wysyłki w magazynie.

Miejscem pracy powoda było biuro położone w siedzibie strony pozwanej, w której znajdowała się także pomieszczenie magazynowe, hala w której pracowali mechanicy samochodowi zakładający instalacje gazowe oraz pozostałe pomieszczenia biurowe. Powód dzielił biuro z drugim pracownikiem.

Dowody: zeznania świadków R. K., K. L. k.104 (płyta CD), K. A. k. 139 (płyta CD).

Strona pozwana sporządziła pisemną umowę o pracę z powodem z dnia 1 marca 2013 r, w której wskazano wymiar czasu pracy powoda jako ¼ etatu z miesięcznym wynagrodzeniem 400,00 zł brutto.

Ta pisemna umowa o pracę powoda została dołączona do jego akt osobowych. Umowa ta nie odpowiadała rzeczywistemu wymiarowi czasu pracy powoda, nie odpowiadała też w swojej treści rzeczywiście wypłacanego powodowi wynagrodzenia.

Powód nie podpisał pisemnej umowy o pracę z dnia 1 marca 2013 r.

Zatrudnieni u strony pozwanej mechanicy samochodowi także posiadali pisemne umowy o pracę obejmujące niższy wymiar czasu pracy niż w rzeczywistości.

Dowody: umowa o pracę akta osobowe (teczka), zeznania świadków R. K., K. L. k.104 (płyta CD), PIT k. 110-111, opinia biegłego sądowego z zakresu grafologii k. 199-217, przesłuchanie powoda k. 145 (płyta CD)

Powód otrzymywał od strony pozwanej wynagrodzenie w wysokości 3 060,00 zł miesięcznie zgodnie z porozumieniem ustnym zawartym z pracodawcą.

Powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę za okres od 01 do 15 lipca 2013 r., za miesiąc wrzesień 2013 r. i październik 2013 r.

Dowód: zeznania świadka K. A. k. 139 (płyta CD), nagranie rozmowy powoda z pracodawcą k. 135, przesłuchanie powoda k. 145 (płyta CD)

Wszyscy pracownicy po przyjściu do pracy podpisywali listy obecności prowadzone dla wszystkich pracowników, na których składali podpisy obok daty. Na liście nie odnotowano godzin przyścia i wyjścia. Na liście obecności był uwzględniony powód.

Obecność powoda w okresie zatrudnienia u strony pozwanej kształtowała się w następujący sposób:

- w marcu 2013 r. powód był obecny we wszystkie dni, z wyjątkiem 29 marca 2013 r. gdyż korzystał z urlopu wypoczynkowego,
- w maju 2013 r. powód był obecny przez wszystkie dni, z wyjątkiem 17 maja 2013 r. kiedy powód był na urlopie
- w czerwcu 2013 r. powód był obecny przez wszystkie dni, z wyjątkiem 10 czerwca do 21 czerwca 2013 r. kiedy korzystał z urlopu wypoczynkowego ,
- w lipcu powód był obecnych w dniach od 1 do 16 lipca 2013 r.,

W okresie od dnia 17 lipca do dnia 30 sierpnia 2013 r. powód korzystał z bezpłatnego urlopu.

Na liście obecności za miesiąc wrzesień 2013 r. w rubryce dotyczącej powoda widnieje adnotacja: „ bez świadczenia pracy”.

Dowody: listy obecności k. 117, 119, 120, 121, 122, wnioski o urlop wypoczynkowy, wniosek o urlop bezpłatny- akta osobowe (teczka), zeznania świadków R. K., K. L. k.104 (płyta CD), K. A. k. 139 (płyta CD).

Strona pozwana nie doręczyła powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. W dniu 26 września 2013 r. powód otrzymał świadectwo pracy, z którego uzyskał informację o rozwiązaniu umowy o pracę, w którym wskazano jako okres zatrudnienia od dnia 01 marca 2013 r. do dnia 21 września 2013 r., stanowisko pracy specjalista do spraw logistyki i dystrybucji, jako sposób ustania stosunku pracy – rozwiązanie na mocy porozumienia stron z przyczyn ekonomicznych zakładu pracy.

Dowód: świadectwo pracy k. 39-40, zwrotne potwierdzenie nadania świadectwa pracy akta osobowe (teczka), przesłuchanie powoda k. 145 (płyta CD).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód przedmiotowym pozwem, po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu, domagał się zapłaty wynagrodzenia za pracę za okres od 17 do 31 lipca 2013 r. oraz miesiące: wrzesień i październik 2013 r. podnosząc, iż otrzymywał wynagrodzenie w wyższej niż wskazane w pisemnej umowie i które wynosiło 3 060,00 zł miesięcznie.

Na wstępie należy wskazać, iż obligatoryjnym obowiązkiem, nałożonym przez ustawodawcę na pracodawcę, jest wypłacanie pracownikowi wynagrodzenia za wykonaną pracę. Ponadto ustawodawca przewidział sytuację, w których mimo nie świadczenia pracy, należy się wynagrodzenie w przypadkach określonych w ustawie (art. 80 k.p.).

Ustawodawca w celu ochrony wypłaty na rzecz pracownika wynagrodzenia wprowadził do przepisów prawa pracy szereg obowiązków stawianych pracodawcom. Pierwszym z nich jest konieczność określenia zasad wynagradzania na piśmie, w umowach o pracę lub innych aktach będących podstawą powstania stosunku pracy, a w przypadkach określonych w art. 77² k.p. oraz zatrudnienia powyżej 20 pracowników w zakładowym regulaminie wynagrodzenia

(art. 77¹ k.p.). Drugi obowiązek wynika z art. 13 k.p. stanowiącego, że za pracę pracownik powinien otrzymać godziwe wynagrodzenie, które nie może być niższe niż minimalne, ustalone na podstawie ustawy z 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Trzecim obowiązkiem jest zapewnienie równego traktowania pracowników w wynagrodzeniu. Dlatego też, jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 października 1996 r. (I PRN 94/96, opubl. OSNAPiUS 1997, Nr 8, poz. 131), pominięcie byłego pracownika przy przyznawaniu świadczenia będącego składnikiem wynagrodzenia za pracę w okresie, w którym był on zatrudniony, narusza zasady wynagradzania za pracę wykonaną. Konsekwencja obowiązku stosowania zasady równego traktowania w zatrudnieniu powinna polegać na podwyższaniu świadczeń należnych pracownikom traktowanym gorzej. Nie obowiązuje przepis, który w określonym zakresie pozbawia świadczeń jednych pracowników i przez to faworyzuje innych. Ponadto przy ustalaniu wynagrodzenia powinno brać się pod uwagę trzy cechy: ciężkość, złożoność i odpowiedzialność, które razem powinny być wycenione na podstawie wartościowania pracy (vide K. W., Wartościowanie stanowisk pracy prawnym obowiązkiem pracodawcy, MoPr 2004, Nr 9). Jednocześnie należy podkreślić, że z przepisu art. 78§ 1 k.p. nie można wywieść roszczenia o wynagrodzenie w stosunku do konkretnego pracodawcy, gdyż z przepisu tego nie wynikają zasady przyznawania pracownikom stawek wynagrodzenia za pracę określonego rodzaju lub na określonym stanowisku, wysokość stawek wynagrodzenia ani też dodatkowe składniki wynagrodzenia, np. w postaci dodatku funkcyjnego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., I PKN 825/00, opubl. Legalis).

Należy wskazać, iż według twierdzeń pozwanego, z treści pisemnej umowy o pracę wynikać miałyby, że powód był zatrudniony u stron pozwanej jedynie w ¼ wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 400,00 zł.

Jak wynika jednak z przeprowadzonego postępowania dowodowego, powyższe twierdzenie nie znalazło odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych.

Dowody z zeznań świadków R. K., K. L. i K. A., z przesłuchania powoda wskazały, iż powód świadczył pracę w pełnym wymiarze przez osiem godzin dziennie przez pięć dni w tygodniu w godzinach od 08.00 do 16.00. Nadto z list obecności wynikało również, że powód składał podpisy codziennie, co potwierdziło, iż pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Co więcej z zeznań świadków wynikało, że praktyką u strony pozwanej było określanie na piśmie warunków zatrudnienia w wymiarze niższym niż rzeczywisty. Niewątpliwie takie działanie pracodawcy zasługuje na negatywną ocenę, gdyż wiązało się z uiszczaniem należności publicznoprawnych w wymiarze niższym niż rzeczywisty wymiar pracy.

Kolejnym argumentem umacniającym fakt, że powód był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu jest to, że korzystał w okresie zatrudnienia z urlopu w wymiarze adekwatnym do pełnego wymiaru zatrudnienia.

Dodatkowo należy wskazać, że jak wynika to z niekwestionowanej opinii biegłego sądowego z zakresu grafologii, powód nie podpisał się pod pisemną umową o pracę znajdującą się w aktach osobowych powoda. Zatem nie można przyjąć za prawdziwe twierdzenia strony pozwanej, że powód wyraził zgodę na warunki zatrudnienia wskazane przez stronę pozwaną tj. wymiar czasu pracy ¼ etatu z wynagrodzeniem 400 zł miesięcznie.

Żadna ze stron nie zakwestionowała jasnych i jednoznacznych wniosków zawartych w opinii zatem opinia ta stała się podstawą do ustaleń Sądu w tym zakresie.

Zatem należy uznać, że strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, że faktycznie strony umówiły się w ten sposób, że powód miał świadczyć pracę jedynie w wymiarze ¼ etatu i z wynagrodzeniem 400 zł miesięcznie. Podkreślenia wymaga, że na przedstawionych przez stronę pozwaną listach płac nie ma podpisu powoda pod wyliczoną stawką wynagrodzenia od kwoty 400 zł brutto. Są to jedynie dokumenty przedstawione przez pozwanego i w żaden sposób nie zaakceptowane przez powoda.

Przechodząc do ustalenia wysokości należnego i niewypłaconego powodowi wynagrodzenia należy wskazać, iż Sąd kierował się złożonymi przez powoda W. S. zeznaniami, zeznaniami świadka K. A. i posiłkowo nagraniem rozmowy

(k. 135). Z powołanych dowodów wynika, że strony dokonały ustnego uzgodnienia wynagrodzenia za pracę na kwotę 3 060,00 zł, którą powód otrzymywał do rąk własnych bez żadnego potwierdzenia.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej, iż powód nie może wywodzić roszczenia o podwyższenie wynagrodzenia za pracę, poza żądaniem jego wyrównania do minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy wskazać, że to twierdzenie strony pozwanej nie ma zastosowania do przedmiotowego stanu faktycznego albowiem powód nie domagał się wyrównania wynagrodzenia za pracę wywodząc go z prawa do godziwego wynagrodzenia lecz żądał wynagrodzenia, które było przedmiotem zgodnego ustalenia stron. Tak więc intencją powoda było uzyskanie należnego zaległego wynagrodzenia w otrzymywanej dotychczas wysokości. Tym samym skoro W. S. i (...) A. L. sp. j. w R. w sposób ustny, zgodny przed rozpoczęciem świadczenia pracy przez powoda ustaliły wysokość wynagrodzenia na kwotę 3 060,00 zł, która była przez cały okres zatrudnienia wypłacana powodowi, tym samym powód jest w pełni uprawniony do żądania wynagrodzenia którego nie otrzymał, a co należało do obowiązku pracodawcy. Ze spójnego, pełnego materiału rzeczowego i osobowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, że powód był zatrudniony u strony pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3 060,0 zł.

Dokonując ustalenia, w jakim okresie powód był zatrudniony u strony pozwanej (gdyż od powyższego zależało ustalenie okresu zatrudnienia warunkującego okres wypowiedzenia), Sąd dokonał tego ustalenia na podstawie informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, której to informacji żadna ze stron nie kwestionowała, zatem dokument ten stał się podstawą ustalenia, że powód był zatrudniony u strony pozwanej nie tylko od 1 marca 2013 r. lecz również w okresach od 1 marca 2005 r. do 31 grudnia 2005 r i od 1 października 2007 r do 29 lutego 2008 r. Wprawdzie przedmiotowe postępowanie nie odnosiło się do badania prawidłowości dokonanego rozwiązania umowy o pracę jednak ubocznie należy stwierdzić, iż zostało dokonane z naruszeniem przepisów prawa przez stronę pozwaną albowiem pracodawca nie złożył powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę lecz ograniczył się wyłącznie do czynności - wysłania świadectwa pracy, z którego wynikało że stosunek pracy ustał z dniem 21 września 2013 r. na mocy porozumienia stron. Z istoty porozumienia stron wynika obopólna zgodna na zawarcie porozumienia, do którego między stronami nigdy nie doszło. Nie budzi wątpliwości, iż w okresie wypowiedzenia pracownik jest uprawniony do otrzymania wynagrodzenia w wysokości stosownego do okresu wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 36 § 1 k.p. okres wypowiedzenia umowy o pracę na czas nie określony w przypadku zatrudnienia u pracodawcy krócej niż 6 miesiące wynosi 2 tygodnie, w przypadku zatrudnienia co najmniej 6 miesięcy wynosi 1 miesiąc, a w przypadku zatrudnienia co najmniej 3 lata wynosi 3 miesiące. Ponadto w art. 36§ 1¹ k.p. powołanego przepisu do okresu zatrudnienia wlicza się pracownikowi okres zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy, jeżeli zmiana pracodawcy nastąpiła na zasadach określonych w art. 23¹ k.p., a także w innych przypadkach, gdy z mocy odrębnych przepisów nowy pracodawca jest następcą prawnym w stosunkach pracy nawiązanych przez pracodawcę poprzednio zatrudniającego tego pracownika. Jak wynika z informacji uzyskanych od ZUS oraz dowodu w postaci umowy o pracę z dnia 01 października 2007 r. powód był zatrudniony u strony pozwanej od 1 marca 2005 r. do 31 grudnia 2005 r i od 1 października 2007 r do 29 lutego 2008 r., po czym ponownie od dnia 01 marca 2013 r. nastąpiło nawiązanie stosunku pracy, a w dniu 26 września 2013 r. powód otrzymał świadectwo pracy. Istotnym jest wskazanie, że w okresie od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia 01 września 2013 r. przebywał na urlopie bezpłatnym.

Ustosunkowując się do urlopu bezpłatnego i jego wpływu na okres zatrudnienia należy zauważyć, że urlop bezpłatny jest okresem usprawiedliwionej nieobecności, w którym pracownik jest zwolniony z obowiązku świadczenia pracy oraz zachowywania wszelkich innych form dyspozycyjności wobec pracodawcy (np. pełnienia dyżuru), a pracodawca z obowiązku wypłaty wynagrodzenia i realizacji innych świadczeń, zarówno pieniężnych, jak i niepieniężnych wynikających ze stosunku pracy. Urlop bezpłatny jest udzielany na pisemny wniosek pracownika, a decyzja o jego udzieleniu należy do pracodawcy. Generalną zasadą jest, iż okresu urlopu bezpłatnego nie wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (art. 174 § 2 k.p.) np. okresu wypowiedzenia, wymiar urlopu wypoczynkowego, stażu pracy. Tym samym okresy pracy przed urlopem bezpłatnym wlicza się do okresu pracy istniejącym już po urlopie bezpłatnym. Jedynie przepisy szczególne na które wskazuje art. 174 § 4 k.p. dopuszczają w pewnych sytuacjach włączenie okresu urlopu bezpłatnego do okresu zatrudnienia, jak również zachowania pewnych

uprawnień ze stosunku pracy w trakcie trwania tego urlopu na przykład prawo do umundurowania § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1996 r., w sprawie trybu udzielania urlopu bezpłatnego zwolnień od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy (Dz. U. Nr 71, poz. 336.). Powyższe prowadzi do wniosku, iż okres urlopu bezpłatnego stanowi przerwę w realizacji obowiązków i praw pracowniczych u pracodawcy. Konsekwencją powyższego jest okoliczność, na którą wskazuje judykatura, że okres urlopu bezpłatnego, który stanowi przerwę w realizacji obowiązków i praw pracowniczych u pracodawcy, w tym okresie pracodawca nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne za pracownika. Ponadto wskazuje się, że okresu urlopu bezpłatnego nie zalicza się ani do okresów składkowych, ani okresów nieskładkowych, chyba że mamy do czynienia z przypadkami określonymi w art. 7 ust. 5 i 8 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2012, III AUa 796/12, opubl. Legali; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 06 września 2012 r. III AUa 354/12, opubl. Legalis).

Ponadto przechodząc do kolejnej okoliczności należy rozważyć czy do okresu wypowiedzenia uwzględnia się okresy zatrudnienia u tego samego pracodawcy mimo przerw w zatrudnieniu. Powyższe budzi wątpliwość z uwagi na okoliczności, iż ustawodawca w art. 36 § 1 nie zawarł zastrzeżenia, że chodzi tu o nieprzerwany okres zatrudnienia u danego pracodawcy. Powyższy problem stanowił przedmiot rozważania Sądu Najwyższego, który w uchwale 7 sędziów z dnia 15 stycznia 2003 r., III PZP 20/02 (opubl. OSNP 2004/1/4, Prok.i Pr.-wkł. 2004/2/39, OSP 2004/6/81, OSNP-wkł. 2003/3/1, Biul.SN 2003/1/21) wskazał, iż przy ustalaniu okresu wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony (art. 36 § 1 k.p.) uwzględnia się wszystkie okresy zatrudnienia u tego samego (danego) pracodawcy. Tym samym mając na względzie powyższy pogląd przy obliczeniu okresów zatrudnienia powoda należało wliczyć okres zatrudnienia u strony pozwanej z umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 01 października 2007 r. oraz okres zatrudnienia z umowy o pracę z dnia 01 marca 2013 r. Pierwszy okres zatrudnienia trwał 10 miesięcy, drugi 5 miesięcy, a następny rozpoczął się z dniem 01 marca 2013 r. i trwał do 15 lipca 2013, a następnie od dnia 02 września do dnia 26 września 2013 r. (dzień otrzymania świadectwa pracy i uzyskania wiedzy o rozwiązaniu stosunku pracy).

Tym samym powyższe okresy stanowią ponad 6 miesięczny okres zatrudnienia zatem okres wypowiedzenia dla powoda wyniósł 1 miesiąc. Powyższy okres wypowiedzenia rozpoczął swój bieg w dniu powzięcia wiedzy o rozwiązaniu stosunku pracy przez powoda tj. 26 września 2013 r. i uległ zakończeniu z dniem 31 października 2013 r. albowiem miesięczny okres wypowiedzenia ulega zakończeniu z ostatnim dniem miesiąca (art. 30§ 2¹ k.p.).

Wysokość wynagrodzenia miesięcznego powoda Sąd ustalił w oparciu o przesłuchanie w charakterze powoda oraz zeznania świadka K. A., które wskazywały je na wartość 3 060,00 zł. Ponadto powyższe znalazło umocnienie w dowodzie z umowy o pracę z dnia 01 października 2007 r. zawartej ze stroną pozwaną gdzie powód na takim samym stanowisku co dotychczas specjalista do spraw logistyki w pełnym wymiarze czasu pracy miał ustalone wynagrodzenie w wysokości 2 950,00 zł. Tym samym powyższa poprzednia umowa potwierdza wysokość wynagrodzenia należnego za taki rodzaj pracy. Jednocześnie należy wskazać, że oczywistym jest, iż powód rozliczał się z urzędem skarbowym od wysokości wynagrodzenia wskazanego w umowie, gdyż od kwoty wskazanej w umowie pracodawca uiszczał składki na ubezpieczenie społeczne.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o zeznania świadków R. K., K. L. i K. A., które były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały ponadto korespondowały z rzeczowym materiałem dowodowym w postaci list obecności. Powyższe zeznania w sposób jednoznaczny wskazywała, że powód był obecny w zakładzie strony pozwanej od poniedziałku do piątku przez 8.00 godzin dziennie. Waler wiarygodności świadków R. K. i K. L. wzmacniała okoliczność, że byli zatrudnieni w tym samym czasie co powód. Ponadto ich praca była ściśle powiązana z pracą powoda gdyż dostarczał zespołowi mechaników części, które na nich prośbę zamawiał. Z kolei świadek K. A. pracował z powodem w jednym miejscu i razem z nim otwierał codziennie biuro oraz widział jak reprezentant strony pozwanej przynosił powodowi wynagrodzenie. Ponadto świadek był kilka razy naocznym obserwatorem wręczenia wynagrodzenia powodowi. Sąd uznał za wiarygodne umowy zlecenia, umowę o pracę z dnia 01 października 2007 r., listy obecności, świadectwo pracy, wnioski o wpis do CDEIG, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd oparł również swoje ustalenia o jednoznaczną, jasną i nie kwestionowaną opinię biegłego sądowego z zakresu grafologii, gdyż jej wnioski były jednoznaczne i nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek powoda o opinię biegłego z zakresu wyceny wartości pracy z uwagi na okoliczność, że nie był on potrzebny w świetle art. 227 kpc, a nadto pełnomocnik powoda cofnął ten wniosek w piśmie procesowym z dnia 15 kwietnia 2015 r.

Również nagranie rozmowy sporządzone przez powoda Sąd uznał za wiarygodne. Nagranie to potwierdziło okoliczność wynikającą z osobowego materiału dowodowego w postaci braku wypłaty wynagrodzenia przez pozwanego. Powyższe nagranie mimo uzyskania go z nielegalnego źródła stanowiło posiłkowy dowód w sprawie zasługujący na uwzględnienie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 31 grudnia 2012 r., I ACa 504/11, opubl. Lex Omega).

W tym miejscu należy podkreślić, iż dysponentami postępowania dowodowego są strony. To na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.) i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.). Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. I ACa 738/12, opubl. LEX nr 1322076).

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, że strona pozwana nie wypłaciła powodowi wynagrodzenia w części za okres od 17 do 31 lipca 2013 r. (za okres 15 dni) oraz w pełnej wysokości za miesiąc wrzesień i październik 2013 r., które łącznie stanowiły kwotę 7 289, 38 zł, zgodnie ze sprecyzowaniem żądania pozwu przez pełnomocnika powoda, po tym, jak pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 426,62 zł i w tym zakresie powód cofnął żądanie. (k. 81)

Początkowy bieg terminu odsetek Sąd ustalił na dzień następujący po dniu wypłaty wynagrodzenia tj. dnia 11 każdego kolejnego miesiąca.

Sąd zasądził również na rzecz powoda od pozwanego ustawowe odsetki od wypłaconej z opóźnieniem kwoty 426,62 zł zgodnie z żądaniem na podstawie art. 359 kc w zw. z art. 300 kp.

Jednocześnie na podstawie art. 477 (2) k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda. (pkt III wyroku).

Wobec skutecznego cofnięcia roszczenia przez powoda w co do kwoty 426,62 zł postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 359 k.p.c. umorzono. (pkt IV wyroku).

O kosztach Sąd procesu Sąd orzekł mając na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł ustalonej na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013, nr 419).

Sąd nie uwzględnił żądania pełnomocnika powoda o zwrot kosztów dojazdu według spisu kosztów z dnia 15 czerwca 2015 r. z uwagi na fakt, że powód mieszka w K., tj. miejscowości położonej w bardzo niewielkiej odległości od W., dodatkowo W., gdzie ma miejsce siedziba Sądu rozpoznającego sprawę jest dużym miastem, w którym mają swoje kancelarie zarówno radcy prawni, jak i adwokaci, tj. osoby, które mogłyby być pełnomocnikami powoda w sprawie, zatem wyborem powoda było to, że ustanowił pełnomocnikiem radcę prawnego, który prowadzi swoją kancelarię w miejscowości T..

Zatem wprawdzie zgodnie z art. 98 § 3 kpc, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się zarówno wynagrodzenie, jak i wydatki tego adwokata, lecz z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie nie było

konieczności, aby powód ustanawiał pełnomocnikiem osobę, która prowadzi kancelarię w miejscowości T., brak jest podstaw do zwrotu kosztów dojazdu dla pełnomocnika powoda w takiej wysokości, w szczególności, że przyznane wynagrodzenie pełnomocnikowi rekompensuje jego nakład pracy.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał uiścić na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 2.064,62 zł, w tym kwotę 386 zł (5% x 7.716,00 zł) tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy oraz kwotę 1.678,62 zł tytułem wydatków w postaci kosztów opinii biegłego tymczasowo poniesionych ze Skarbu Państwa.